

Chuyện Tình

Tôi cầm hai quyển tiểu thuyết "Cuốn theo chiều gió", sắp hàng đứng trước quầy thu tiền và xếp lá phiếu ghi giá lên quầy theo thứ tự, chờ tới phiên mình trả tiền. Hôm nay sắp bãi trường, nhà sách Khai Trí thật là đông. Mọi người đứng chen chân với nhau để lựa sách. Bà chủ vốn là người điềm đạm, ít nói mà có lúc cũng lên giọng:

- Xin lỗi! Ông chờ một chút! Chưa tới phiên mà!

Đứng trước tôi là một cô gái rất đẹp, mặc đầm, áo sơ mi trắng, jupe soirée màu xanh đậm, tóc xoã mượt mà ngang vai. Nhìn thoáng qua đã thấy có cảm tình. Cô ta ôm một chồng sách trên tay, cao gần tới cổ, có hơn 10 cuốn sách dày, bìa cứng. Khách mua hàng càng chen lấn, cô càng xoay sở khó khăn. Đứng đợi lâu quá có lẽ mỏi tay, nên cô gái đặt chồng sách. Người bán hàng ngó cô, cô mỉm cười lấy lòng, chớ không nói một lời.

Một lúc sau, không hiểu mọi người chen lấn thế nào mà có một bàn tay duỗi ra đánh đổ hết chồng sách của cô gái xuống đất. Cô có vẻ lo lắng nhìn đồng sách tung toé dưới chân khách mua hàng, nhưng vẫn không hề hé tiếng. Máu "nghĩa hiệp" trong tôi bỗng bùng dậy. Tôi xô vệt mọi người, lượm lấy từng cuốn sách cho cô gái và khi liếc nhìn qua các nhan đề, tôi biết ngay cô ta đang học Cao Đẳng Mỹ Thuật. Tự nhiên trong lòng cảm thấy có cảm tình hơn với một người đang theo ngành nghề thuật.

Khi tôi gom lại được chồng sách thì cũng đã đến lúc cô gái trả tiền xong, cô trả luôn số tiền xong, cô trả luôn số tiền hai quyển "Cuốn theo chiều gió" của tôi. Cô chen ra khỏi đám đông và tôi cũng ôm chồng sách bước theo sau. Cô gái đã ra khỏi cửa nhà Khai Trí, tôi định gọi cô nhưng lạ chưa, hình như cô đã quên chồng sách của mình! Không phải vậy! Cô có quay lại ngó tôi mà! Nhưng sao lại im lìm đi tới. Đờm tôi cũng đã gặp lắm chuyện khác thường! Thôi thì cứ mặc. Chuyện gì tới sẽ tới....

Ôm một chồng sách hội họa, đi theo một cô gái đẹp cũng chẳng có tội vạ gì. Tôi theo kịp bước chân của cô nhưng cô gái vẫn không quay đầu lại. Tới ngã tư Bonrd-Pellerin (Lê Lợi và Pasteur bây giờ) cô gái lại liếc mắt nhìn tôi một lần nữa trước khi qua đường. Chúng tôi đi đến đường Catinat (Đồng Khởi bây giờ) tôi vẫn ôm chồng sách theo cô. Cô gái không nói gì hết mà tôi cũng không bắt chuyện. Cô đi ngược chiều đường Catinat đến nhà thờ Đức Bà rồi thẳng xuống Duy Tân "cây dài bóng mát".

Chúng tôi vẫn hoàn toàn im lặng đi bên nhau. Tôi đã thăm mệt nhưng có cảm giác cô gái muốn thử sức đi bộ của mình nên tôi lặng lẽ bước. ừ thì đi! Đến đầu ngõ Duy Tân chưa tới Rrchaud (Nguyễn Đình Chiểu bây giờ) thì cô ta bấm chuông trước cổng một biệt thự. Tôi cố lặng thinh đứng sau lưng cô. Mặc dù đã mệt lắm rồi nhưng tôi vẫn cố gắng thở nhẹ nhẹ vì biết mình đang được thử sức. Cánh cổng mở ra rồi, xem thử cô ta có nói chuyện với mình không? Nhưng lạ lùng chưa, hình như cô gái như quên hẳn tôi. Cô đi thẳng vào trong. Cổng nhà khép lại. Tôi đứng xớ rớ một lúc, cơn giận bùng lên định gọi cổng mắng cho cô ta một trận về cái thói mất lịch sự và vô giáo dục. Mà cũng thật vô lý! Cô ta có hiểu mình lượm sách rồi bê tới nhà cô ta đâu? Mắt người ta như thế nào đây?

Trong lúc ấy đã thấy một cô gái giúp việc ra khỏi cổng, đến bên tôi mỉm cười nói:

- Xin lỗi ông! Cảm ơn ông đã mang sách tới nhà. Đây là thư của cô tôi.

Cô dành lấy chồng sách trên tay tôi, luôn cả hai quyển "Cuốn theo chiều gió" mà tôi đã mua. Tôi định gọi lại thì cô bé đã vào trong khoá cổng rào. Tôi hết sức băn khoăn vừa bước đi, vừa mở thư ra xem:

"Thưa ông,

Tôi không thể không viết thư này cho ông. Một cuộc gặp gỡ hết sức lạ lùng. Tôi và ông đã im lặng đi bên nhau suốt một đoạn đường dài. Có nghĩa gì không hả ông? Hy vọng sẽ có lần gặp lại.

Thúy Vy"

Bức thư ngắn nhưng đã làm cho tôi thức suốt đêm dài. Như có gì mang chất "Liêu trai"! Cô Thúy Vy đó có thật không? Hay là một bóng hình giai nhân nào đó đã khuất mặt còn vương vấn cõi hồng trần?

Mấy ngày sau tôi đã liều lĩnh đến ngôi nhà ở đường Duy Tân đó để gặp Thúy Vy. Cô gái giúp việc hôm nào đã tiếp tôi và nói:

- Xin lỗi ông! Cô tôi đã đi Đà Lạt hôm qua.

Mấy lần sau nữa đến nhà cũng không được gặp Thúy Vy. Khi thì người ta nói là cô đi học, lúc lại đi chơi với bạn ở Vũng Tàu. Đến một buổi chiều, tôi có dịp đi ngang qua trường Luật, nhìn thấy Thúy Vy vừa bước xuống xe Velosolex định vào nhà. Tôi không một chút do dự phóng xe đạp tới, gọi lớn:

- Cô Thúy Vy!

Thúy Vy có vẻ sửng sốt nhưng trấn tĩnh lại ngay, vừa cúi đầu chào tôi, vừa ra dấu mời vào nhà. Tôi lặng lẽ dắt xe đạp vào cổng trong lúc Thúy Vy đã chạy thẳng xe Velo vào phía sau nhà bếp. Người hầu gái bước ra niềm nở:

- Mời ông vào.

Cô ta đưa tôi vào phòng khách. Toà nhà vắng lặng quá. Tôi nghe cả tiếng chim bồ câu gù trên nóc nhà. Tôi ngồi xuống ghế salon. một lúc sau mới thấy Thuý Vy bước ra. Nàng vẫn ăn mặc như mọi khi. Vy tươi cười bắt tay tôi rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Cô hầu gái trở ra cầm theo một tờ giấy và cây bút máy. Tôi chưa ngạc nhiên đã thấy Thuý Vy cầm bút viết mấy dòng chữ rồi đưa tập giấy cho tôi:

- Anh bỏ lỗi cho. Tôi chỉ có thể bút đàm với anh thôi.

Thấy tôi có vẻ ngơ ngác, Thuý Vy cười, nụ cười hết sức tự nhiên:

- Anh đừng ngạc nhiên! Đáng lý tôi phải nói với anh từ hôm đầu gặp gỡ. Tôi mất tiếng sau một cơn bạo bệnh. Tôi bị cảm từ nhỏ.

Bây giờ thì tôi hết sức bàng hoàng ngó Thuý Vy. Cô vẫn cười với tôi, nụ cười thật xinh. Tôi đáp ứng:

- Xin lỗi Thuý Vy! Tôi xin lỗi...

Thuý Vy lại viết:

- "Sao lại xin lỗi? Người có lỗi là tôi mới phải chứ. Mấy lần anh đến thăm, tôi đều có mặt ở nhà. Tôi biết là anh có cảm tình với tôi và tôi...không muốn mất đi mỗi cảm tình đó. Tôi rất sợ khi biết rõ là một người cảm, anh sẽ không bao giờ trở lại đây nữa."

Tôi lắc đầu, nói không cần suy nghĩ:

- Không! Thuý Vy đừng mặc cảm như vậy! Tôi... tôi ... không là con người như thế đâu.

Thuý Vy viết:

- Nghĩa là anh không coi thường tôi?

Tôi gật đầu.

- Nghĩa là anh vẫn quý mến tôi?

Tôi lại gật đầu.

- Có thể chúng ta là bạn của nhau được không? Anh sẽ có một người bạn luôn luôn im lặng.

Tôi ngó thẳng vào đôi mắt mở to của Thuý Vy, nói thật nhanh:

- Sao lại không? Tôi mong có một tình bạn như thế đó. Chỉ sợ Thuý Vy...

Đột nhiên Thuý Vy đưa tay che miệng tôi. Tôi cầm lấy tay nàng và nói tiếp:

- Thuý Vy vẫn chưa biết tôi là ai mà, nghề nghiệp gì, đời sống ra sao?

Thuý Vy mỉm cười rồi viết:

- Lúc đầu tôi chưa biết chứ bây giờ đã biết anh rõ lắm. Một nhà báo trẻ. Đang chọn nghề văn. Đúng không?

Tôi đáp:

- Đúng! Nhưng chưa có tương lai gì hết.

Thuý Vy cười và viết một câu khác:

- Cứ mặc cho tương lai. Hãy biết hiện tại đủ rồi.

Mấy mùa trăng đi qua, tôi và Thuý Vy đã vượt qua tình bạn thông thường và đã yêu nhau lúc nào không biết. Có những ngày chúng tôi đi chơi từ sáng sớm đến tối mịt, trên chiếc xe gắn máy NSU của chúng tôi. Xem bề ngoài thì chiếc xe rất cà tàng, nhưng chạy nhanh đến nỗi Thuý Vy cứ bám chặt vào lưng tôi phát ra những tiếng hừ hừ sợ hãi.

Khi xe ngừng lại ở một bến đò hoang vắng hay trong một khu vườn nhẵn ngoại ô, Thuý Vy thường hay viết ra những câu trách móc:

- Anh định giết em à? Chạy nhanh quá hà....

Tôi lại xin lỗi Thuý Vy, nhưng rồi chúng nào tạt ấy, xe lao ra đến đường vắng là tôi phóng vùn vụt.

Tôi thích thú khi thấy người yêu lo sợ và cần có sự bảo vệ của mình.

Có lần tôi chạy thật nhanh và chờ đợi lời trách cứ của Thuý Vy. Song đến nơi, Vy viết vào sổ tay:

- Anh tưởng Vy sợ thật sao? Mấy hôm trước là Vy giả bộ đó. Em đã từng lái xe hơi chạy trên 120 cây số một giờ.

Tôi ngẩn tò te nhìn Thuý Vy. Cô gái cười sặc sụa và dành lấy quyển sổ ghi thêm một câu:

- Coi cái bản mặt kia! Quê ơi là quê.

Tôi làm vẻ mặt giận thì Thuý Vy lại theo năm tay như năn nỉ. Tôi cứ để mặc cô không thềm nói gì hết. Và sau cùng Thuý Vy không năn nỉ nữa mà chỉ hôn tôi để trừ.

Mùa nắng đã đi qua, mùa mưa đã tới, chúng tôi không còn chạy xe rong chơi trên đường phố hay ra ngoại ô chơi nữa mà chỉ vào rạp chiếu bóng hay trong nhà hàng nhìn mưa rơi trên đường phố. Tình yêu thật nồng thắm và cũng là thời kỳ tôi làm việc rất nhiều. Có nhiều đêm viết suốt sáng.

Người ta thường nói tình yêu có thể làm tàn lụi một con người mà cũng có đôi khi giúp cho con người phát tiết hết tình anh. Tôi chẳng hiểu thế nào nhưng ở gần bên Thuý Vy, tôi có cảm giác tâm hồn rất bình yên.

Hồi ấy, tôi làm Thư ký toà soạn, phụ trách trang trong cho một nhật báo. Công việc của tôi thật nhàn nhả buổi sáng. Buổi chiều rất lu bù. Phải nghĩ sáng kiến cho ký giả viết bài. Phải đọc bài các trang đặc biệt: Sân khấu, điện ảnh, tân nhạc, phóng sự điều tra xã hội...Nhất là các tiểu thuyết đăng báo hàng ngày, tôi luôn luôn phải đọc kỹ vì các bạn nhà văn của tôi cũng "trời thần" lắm. ý mình nổi danh, có nhiều độc giả đôi khi mấy ông "bất tùng cuốc xuống" viết cả đời tư của những bậc "tai to mặt lớn" trên trang báo. Một anh vì tức giận tên Trần Đình Giảng, trưởng phòng kiểm duyệt của Bộ Thông tin nên đặt ngay tên hẳn cho một nhân vật bắn thiu chém cha giết chú lấy vợ bạn rồi sau bị đánh bể đầu, gãy hết chân tay.

Trần Đình Giảng điện thoại mời tôi lên Bộ, lớn tiếng cự nự:

- Sao anh để nó viết tôi kỳ vậy?

Tôi đã phải nghiêm giọng bảo anh ta:

- Trên đời này chỉ có anh tên Trần Đình Giảng hay sao? Và lại nhân vật tiểu thuyết đó quá tối tăm, tôi không thể nào nghĩ là anh được. Anh có muốn đính chính không? Đoạn tiểu thuyết đó đã đăng hơn một tuần nay.

Trần Đình Giảng là một tên ý thể di cư, chống Cộng cùng mình nên hay giở giọng đe dọa anh em làm văn, làm báo. Thế mà khi nghe tôi hỏi có muốn đính chính hay không thì anh ta lắc đầu lia lịa.

- Thôi! thôi! Các cha đính chính cái kiểu đó còn khổ cho tôi hơn. Để rồi tôi có cách đối phó với nó.

Tôi nói anh ta:

- Vậy là anh gởi lời đe dọa nó chớ gì? Tôi sẽ nói lại với nó.

Trần Đình Giảng hoảng sợ:

- Thôi! thôi! Chớ tố xin.. chỉ yêu cầu cậu đọc kỹ bài vở giùm.

Tôi lắc đầu:

- Sao lại không kỹ? Nội lo những bài gây sự ngộ nhận chính trị, tôi đã bù đầu. Có gì nghi ngờ là các ông tịch thu báo. Còn chuyện cá nhân...

Sở dĩ tôi nhớ rõ câu chuyện hôm đó vì ngay buổi chiều, tôi lại có thêm một kỷ niệm nhớ đời. Tôi vừa về đến toà soạn đã có người mang thư tới, thư của Thuý Vy.

Tôi vội vàng mở ra đọc:

Chiều nay không có lớp học. Hồng biết có ai rảnh đưa mình đi chơi không? Hẹn chỗ cũ đúng bốn giờ.

Thuý Vy

Tôi nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ, nên vội vã đọc qua bài vở trang trong. Sau đó, tôi lên Vespa chạy thẳng đến hành lang rạp E-den, nơi chúng tôi thường hò hẹn.

Gởi xe xong, tôi đi vào hành lang đã nhìn thấy Thuý Vy, vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng, chiếc jupe soirée màu xanh sẫm, tóc xoã mịn màng. Thuý Vy đi chậm chậm rồi đứng trước một cửa hàng, lặng lẽ nhìn những chiếc bóp da xinh xắn, những chiếc cà vạt đủ màu sắc. Tôi đến bên Vy. Mùi hương quen thuộc bao giờ cũng làm ngây ngất lòng tôi. Tôi gọi nhỏ:

- Vy!

Thuý Vy không nhìn lại mà lúi sút vào người tôi. Giữa hành lang đầy người qua lại, nhưng sao tôi chỉ muốn ôm chặt Vy vào lòng.

Lần đầu tiên, từ hơn một năm nay, tôi mới có ý nghĩ ôm lấy cái thân hình kiều diễm đó. Ngày ấy còn trẻ, tôi vẫn quan niệm rất rõ ràng. Đã yêu thì phải tôn trọng người mình yêu. Còn tình dục hả? Tìm đâu lại không có ở cái đất Sài Gòn này.

Chúng tôi đã đứng sát bên nhau thật lâu như vậy. Bỗng Thuý Vy quay lại nhìn tôi. Ôi đôi mắt của em sao buồn quá, tha thiết đến lạ lùng. Tự nhiên tôi linh cảm có điều gì rất quan trọng. Thuý Vy muốn nói với tôi. Nhưng em làm sao nói được?

"Đôi mắt nói nhiều hơn tiếng nói"

Nhưng Thuý Vy đang muốn nói gì? Tôi choàng tay qua vai nàng nói nhỏ:

- Em có đói không? Vào Givral nhé.

Vy lắc đầu, kéo tay tôi đi ra chỗ gửi xe. Tôi lấy chiếc Vespa và Vy ngoan ngoãn ngồi ở sau xe. Chúng tôi chạy xuống bến tàu.

Buổi chiều mát rượi, không gian trong vắt, hình như không khí vào thu. Tôi có cảm giác thể thôi chớ Sài Gòn làm gì có mùa thu! Tôi chờ Vy đi. Vy ôm chặt lấy tôi, ngả đầu sát vào lưng tôi, người rung rung... Hình như Vy đang khóc.

Tôi sững sờ:

- Sao em lại khóc?

Vy càng khóc nhiều hơn, những giọt nước mắt của em đang thấm vào lưng áo tôi. Tôi chờ Vy vòng qua các phố rồi trở lại nhà hàng Kim Hoa, nơi quen thuộc của chúng tôi. Khi tôi dừng xe lại thì Vy cũng đã lau khô nước mắt, nụ cười đã nở trên môi. Có trời mới hiểu được các cô. Mới khóc đó rồi lại cười.

Chúng tôi vào nhà hàng. Buổi chiều vẫn còn vắng khách. Vy lại đến bên chiếc bàn quen thuộc mà tôi đã dẫn Vy tới lần đầu.

Tôi lấy cuốn sổ tay và cây bút đưa cho Vy:

- Em thích món gì thì gọi đi?

Vy viết vào giấy:

- Anh gọi cho em.

Sau khi gọi thức ăn, tôi không dẫn lòng được lại hỏi Vy:

- Tại sao em khóc?

Vy ngó xuống cây viết và cuốn sổ tay vẫn để trước mặt. Từ lâu tôi đã nghiệm ra một điều. Trong cuộc đời, đàn bà họ khôn hơn đàn ông nhờ sự im lặng. Họ im lặng cho mình thắc mắc, càng thắc mắc càng quan tâm, càng âu lo cho họ. Họ tạo được sự mất thăng bằng trong tâm hồn mình để mình càng yêu họ hơn. Với Vy có lẽ càng ngày tôi càng yêu hơn vì em luôn luôn im lặng, và nhiều khi chia tay về đến nhà tôi còn nhớ tới Vy. Tôi không thể trách được Vy vì em có bao giờ nói được đâu! Giấy bút nào tả hết nỗi lòng của em.

Bỗng Vy viết vào cuốn sổ tay:

- Anh muốn biết lắm sao?

Tôi đáp nhanh:

- Sao lại không? Từ hồi biết nhau tới giờ có lúc nào em khóc đâu.

Vy viết:

- Khóc với anh lần đầu và cũng là lần cuối cùng.

Tôi sững sờ:

- Sao lại cuối cùng?

Vy lại viết:

- Vì không thể còn có lần nào khác nữa.

Nhà hàng đã đem thức ăn tới. Tôi chẳng còn thấy đói. Riêng Vy lại im lặng cầm muỗng ăn món súp lạnh của mình. Tôi cũng cầm muỗng và nói một câu:

- Em hôm nay làm sao? Anh không thể hiểu được.

Vy nắm tay tôi chỉ vào món ăn như thúc giục tôi dùng bữa. Tôi ngồi ăn với bao nỗi thắc mắc trong lòng. Tráng miệng xong tôi gọi cà phê và Vy cũng đòi uống với tôi. Tôi ngạc nhiên vì chưa bao giờ thấy Vy uống cà phê.

Nhà hàng đã dọn dẹp chén đĩa, thức ăn còn lại trên bàn rồi bưng ra hai tách cà phê. Trong khi đó, Vy viết:

- Trước mặt anh đó tách cà phê đắng! Uống cạn đi anh cho vơi bớt những niềm đau.

Tôi sững sờ:

- Cái gì vậy? Em làm thơ à?

Vy gạt đầu im lặng. Tôi lại hỏi:

- Sao không trả lời anh? Tại sao em khóc?

Vy viết:

- Em sắp nói đây. Hãy chuẩn bị tinh thần đi.

- Mà chuyện gì vậy?

Vy xếp cuốn sổ tay, liệng cây bút lên bàn, nhìn thẳng vào mắt tôi, cất tiếng:

- Em yêu anh.

Tôi sững sờ trở mắt nhìn Vy. Trời đất ơi! Em đâu có bị câm? Em nói được như mọi người mà. Giọng nói của em thâm trầm, êm dịu. Tôi mừng rỡ nắm chặt tay Vy:

- Vy! Sao em lại gạt anh? Em nói được mà! Tại sao từ bao lâu nay em vẫn giả người câm?

Vy vẫn để yên bàn tay trong tay tôi, nước mắt giàn rụa:

- Khi thực lòng yêu nhau, có cần phải nói không anh.

- Thế tại sao hôm nay em lại nói?

- Vì đã đến lúc không còn im lặng được nữa.

Vy chợt ôm mặt khóc, khóc nức nở. Tôi hết sức hoang mang.

- Chuyện gì vậy em? Nói đi?

Vy vẫn khóc. Mấy anh hầu bàn không nhìn chúng tôi, nhưng tôi biết chắc là họ rất quan tâm đến những người khách quen thuộc.

Một lúc sau, Vy lau khô nước mắt:

- Mới gặp nhau, em biết là em đã yêu anh. Yêu mà không hiểu tại sao càng nghĩ tới càng yêu, một mối tình kỳ lạ, đúng như trong giấc mộng thời mới lớn. Em yêu mà không cần biết tới anh là ai. Sinh viên, công chức, nhà thầu? Mặc? Em chỉ biết là trong buổi chiều hôm đó có một người quyến luyến tới mình, đã đưa mình về trong im lặng, không nói với nhau một lời mà sao quý mến đến lạ lùng. Tôi vẫn nắm chặt lấy tay Vy. Thương em quá! Tôi chỉ muốn hôn lên đôi mắt buồn nhuốm đầy nước mắt...

Lâu lắm tôi mới nói:

- Thì mình yêu nhau cho tới bây giờ.

Vy rút bàn tay lại:

- Phải! Mình vẫn yêu nhau cho tới bây giờ...Nhưng đến ngày mai thì...

- Sao?

- Mai là lễ cưới của em, tôi sống sờ sờ như người từ trên trời rớt xuống:

- Sao? Em đi lấy chồng à?

Vy cười thật buồn:

- Một đám cưới đã dự tính từ lâu. Anh Tính là một bác sỹ đã cứu sống mẹ em qua một cơn bệnh ngặt nghèo.

- Em lấy chồng để trả ơn cho mẹ ư? Sao giống như tiểu thuyết.

Vy lắc đầu:

- Không hẳn vậy. Anh Tính là một người tốt và em cũng quý mến. Đã gần một năm nay, từ lúc quen biết với anh, em đã thử tìm những nhược điểm của Tính, để mà xa, nhưng em vẫn tìm không ra. Tôi lặng thinh, cảm thấy lòng mình đau nhói. Thế là thua rồi! Trên con đường tình, tôi vẫn thường hay chịu thua như thế đó. Vy còn nói nhiều lắm, nói như chưa bao giờ được nói. Tôi thì hoàn toàn như không còn nghe thấy gì nữa hết.

Bỗng Vy hỏi tôi:

- Sao? Sao anh không nói? Ngày mai mình chia tay rồi. Em sẽ về Đà Lạt. Anh Tính mở phòng mạch trên đó. Em mời anh lúc nào lên Đà Lạt ghé chơi, nhưng chắc là anh không bao giờ tới.

Tôi vẫn im lặng. Vy lại hỏi:

- Sao anh không nói?

Tôi cầm cây viết lên ghi vào cuốn sổ tay:

- Tôi đã cảm rồi.

Vy lại ngó tôi, nước mắt giàn rụa. Tôi hất hàm gọi nhà hàng tính tiền. Từ đó đến lúc đưa Vy về tới nhà, tôi vẫn im lặng. Tự nhiên mà nhớ đến câu thơ ngày xưa:

Rồi mai trong đám xuân xanh ấy

Có kẻ theo chồng bỏ cuộc chơi

Sau giải phóng nhiều năm, tôi vẫn thường lui tới các nhà sách, nhất là nhà sách Sài Gòn, trước kia là nhà sách Khai Trí, vừa xem cạp, vừa mua những cuốn sách cần thiết cho tôi. Một buổi chiều, tôi bỗng bắt gặp một gương mặt quá quen thuộc. Trời ơi Vy! Đúng là Vy rồi! Tôi dậm bước tới nhưng rồi ngập ngừng dừng lại. Cô gái còn nhỏ quá, khoảng hai mươi. Đúng là gương mặt của Thuý Vy nhưng sao cô ấy còn trẻ đến như vậy được?

Bỗng một giọng nói trong thanh từ phía sau lưng tôi cất lên:

- Sao? Hồi đó không cưới được mẹ, bây giờ định ve vãn con gái sao? Tôi giật mình quay lại:

- Thuý Vy! Em đây sao?

Thuý Vy vẫn đẹp, có phần đầy đặn hơn ngày trước, vẫn mặc đầm nhưng trang nhã như một mệnh phụ phu nhân.

Vy cười:

- Em, bằng xương bằng thịt, đúng năm mươi hai ký rưỡi.

Rồi nàng gọi cô gái đang đứng lựa sách:

- Thuý!

Cô gái bước tới cúi đầu chào tôi. Vy giới thiệu:

- Bác Linh đó, suýt chút nữa đã là cha của con.

Cô gái bước tới, bắt tay tôi và nói:

- Con chưa gặp Bác lần nào, nhưng mẹ vẫn nói rất nhiều về bác. Một mối tình câm.

Tôi cười ngó Vy. Cả ba chúng tôi đều cười. Thuý vụt nói:

- Thôi con về trước, để hai người "câm" còn tâm sự với nhau.

Cô bé lặng lẽ rút mất vào đám đông trong tiệm sách. Vy nắm lấy tay tôi:

- Có định mua gì không?

Tôi lắc đầu. Chúng tôi đi ra khỏi nhà sách và đi dọc theo con đường Lê Lợi quen thuộc ngày xưa. Tuy không nói một lời nhưng rồi cả hai lại đưa nhau đến quán kem Bạch Đằng, trước là nhà hàng Kim Hoa, nơi chúng tôi vẫn thường gặp gỡ. Quán Bạch Đằng đã có máy lạnh như mấy năm trước nhưng bây giờ ô tạp quá, ồn ào quá chứ không còn cái vẻ trầm lặng như xưa. Chúng tôi ngồi bên nhau thật lâu, không ai nói một lời. Kỷ niệm xưa kéo về tràn ngập cả tâm hồn hai đứa. Tôi chợt hỏi:

- Cuộc sống của Vy bây giờ ra sao?

Vy cười:

- Vui ít, buồn nhiều.

- Bác sỹ Tính vẫn mạnh chớ?

Vy lại cười:

- Anh ta lấy cô y tá làm chung phòng mạch rồi hai người vượt biên sang Mỹ.

- Sao có thể như thế được?

- Trên đời này có chuyện gì không thể xảy ra hả anh? Em nghiệm ra điều đó từ lâu lắm.

Chúng tôi lại im lặng. Rồi tôi lại mở lời trước:

- Bây giờ Vy sống thế nào?

- Sống một mình! à không! Hai mình chứ. Em với cháu Thủy, nó sắp tốt nghiệp Đại học quản trị kinh doanh.

- Thế là phải!

- Tại sao phải?

- Để cháu học ngành kinh tế tốt hơn. Đừng mơ mộng như thời tuổi thơ của mình.

Vy ngó thẳng vào mặt tôi, đôi mắt mở to:

- Anh hối tiếc à?

- Không! Tôi bằng lòng với những cuộc chia tay thẳng thắn như thế! Biết rõ sẽ đau mà vẫn tôn trọng lẫn nhau.

Vy nắm lấy tay tôi:

- Cảm ơn anh! Hồi ấy dù đã sống với anh Tính, nhưng tôi vẫn buồn và xót xa mãi trong lòng. Tôi cứ nghĩ mình đã "tàn nhẫn" quá với anh.

Tôi lắc đầu:

- Vy đừng nghĩ như vậy. Đối với tôi, bất cứ chuyện gì cũng trở thành kỷ niệm. Con người mà không có kỷ niệm thì sống bằng gì?

Một lúc, Vy lại hỏi:

- Anh sống thế nào?

- Cũng bình thường như ngày xưa. Vy sống hai mình, còn tôi, bốn mình.

Vy trở mặt nhìn:

- Ba bà vợ à?

- Không! Chỉ nhiều vậy! Một vợ và hai con gái.

Lại im lặng. Một lúc Vy hỏi tiếp:

- Có hạnh phúc không?

Tôi hỏi người lại Vy:

- Còn Vy? Có hạnh phúc không?

- Thì anh biết đó. Hoàn toàn bất hạnh! Chồng phản bội lấy người khác. Một mình nuôi con.

Ngừng lại một phút Vy hỏi:

- Nhưng tôi muốn hỏi anh kia! Có hạnh phúc không?

Tôi khẽ đáp:

- Rất hạnh phúc. Vì tôi quan niệm con người ta ở đời không ai tìm thấy hạnh phúc hoàn toàn đâu. Cũng chẳng bao giờ tìm thấy niềm vui lớn! Tôi chỉ sống với những niềm vui nhỏ và bằng lòng với những hạnh phúc, dù rất mong manh. Tôi không đòi hỏi cái trọn vẹn, cái để đời... nên lúc nào tôi cũng thấy hạnh phúc.

Vy im lặng rất lâu rồi bảo tôi:

- Đúng! Như chúng mình ngày xưa. Chỉ có mấy tháng bên nhau sao mà hạnh phúc vô cùng!

Tôi cười:

- Đó cũng là niềm hạnh phúc của đời tôi. Nếu chúng ta cưới nhau đến bây giờ, có thể Vy sẽ cảm thấy mình bất hạnh hơn.

- Tại sao?

- Vì tôi cũng sẽ không mang lại hạnh phúc trọn vẹn cho Vy đâu? Vì con người mà, ai không có lầm lỗi? Quan trọng là có chấp nhận tha thứ cho nhau được hay không? Nếu được thì mình sẽ còn tìm thấy hạnh phúc.

Thật ra tôi chỉ nói theo cảm nghĩ của mình, chỗ riêng trường hợp bác sỹ Tính, chồng của Vy, tôi nào đã biết ông và cũng không hiểu rõ những lầm lỗi của ông đối với Vy.

Nhưng sau câu nói đó Vy giữ sự im lặng hoàn toàn. Tôi bỗng nhớ đến "người con gái câm" mấy mươi năm về trước.

Đến khi chia tay, Vy đã nói nhỏ vào tai tôi:

- Tới bây giờ, em càng thấy rõ ở trên đời này, em chỉ yêu có mỗi một người...

Rồi Vy rẽ máy phóng xe đi. Tôi nhìn theo và cũng không biết mình đã câm tự lúc nào.